

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **F. H.**, zastoupen JUDr. Vlastou Dohnalovou, advokátkou se sídlem nábřeží Petra Bezruče 598/5, Sokolov, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Horní Slavkov**, se sídlem Hasičská 785, Horní Slavkov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 9. 2021, č. j. 77 A 57/2021 - 106,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanovené advokátky JUDr. Vlasty Dohnalové **s e u r č u j e** částkou 8 228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který ji následně postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Plzni jako soudu místně příslušnému (dále též „krajský soud“), se žalobce domáhal určení nezákonnosti zásahu žalované, který spatřoval v tom, že byl dne 9. 11. 2020 žalovanou nucen vykonávat činnost, která prokazatelně škodí jeho zdraví. Dále se domáhal toho, aby krajský soud žalované uložil odstranit následky nezákonného zásahu, kterými jsou „*odůvodnění návrhu na vyřazení z práce, záznam o kázeňském přestupku a další*“.

II.

[2] Krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že odsouzený je povinen pracovat, pokud je mu práce přidělena a současně není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce. Žalobce přitom netvrdil, že by byl uznán dočasně pracovně neschopným a současně se mu nepodařilo prokázat, že by byl zdravotně nezpůsobilý k výkonu práce, respektive že by ztratil v průběhu výkonu práce zdravotní způsobilost. Za ztrátu způsobilosti k výkonu práce nelze bez dalšího považovat neverifikovatelné subjektivně vnímané potíže, či doporučení přerazení žalobce na manuální práci, uvedené v lékařském záznamu ze dne 3. 11. 2020. Nejenže není patrný důvod tohoto doporučení, ale takovéto doporučení nelze považovat za rovnocenné s konstatováním o zdravotní nezpůsobilosti žalobce k výkonu práce. Dne 9. 11. 2020 tedy nebyla dána žádná negativní podmínka výkonu pracovní povinnosti. Žalovaná proto nepochybila tím, že žalobce předvedla k výkonu práce. Poté, co žalobce přestal vykonávat práci s odkazem na údajné zdravotní potíže, a byl poučen o pracovní povinnosti, jej žalovaná odvedla na ubytovnu. Žalobci se tedy nepodařilo prokázat, že by byl dne 9. 11. 2020 jakkoliv nucen k výkonu práce, která prokazatelně škodí jeho zdraví. Žalobce nemohl být úspěšný ani s návrhem na odstranění následků tvrzeného nezákonného zásahu, neboť ten je akcesorický k uplatněnému nároku na vyslovení nezákonnosti tvrzeného zásahu. Nesouhlasí-li žalobce se záznamem o kázeňském přestupku, může se vůči způsobu popisu skutku vymezit v rámci řízení o kázeňském přestupku, případně v rámci žaloby směřující proti konečnému rozhodnutí v takovém řízení.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Namítl, že krajský soud nesprávně a nelogicky hodnotil důkazy a nezabýval se meritem věci. Zdůraznil, že byl nucen k výkonu práce, nikoliv k němu přímo donucen. Za nucení je totiž ve výkonu trestu odnětí svobody nutné považovat i pokyn, který jako odsouzený musí uposlechnout. Neuposlechnutí pokynu by znamenalo kázeňský přestupek, který by vedl ke kázeňskému trestu, jenž má vliv na práva odsouzeného. Krajský soud tak měl posoudit, zda byl předmětný pokyn učiněn v souladu se zákonem. Této otázce se však věnoval nedostatečně a jeden z důkazů hodnotil přepjatě formalisticky. Stěžovatel dovozoval, že krajský soud vedlo k přehnaně formalistickému postupu tvrzení žalované o kverulantské povaze jeho sporů. Dále krajskému soudu vytkl, že záměrně vynechal v části zabývající se doporučením přerazení na jinou práci slovo „manuální“. To je však v kontextu věci klíčové, neboť z doporučení lékaře je zřejmé, že vykonávaná „nemanuální“ práce - na rozdíl od manuální - ohrožuje či poškozuje zdraví stěžovatele. Příčinou doporučení byly zjevně zdravotní důvody tvrzené stěžovatelem. Vzhledem k podkladům rozhodnutí je zcela nepatřičná argumentace soudu o neverifikovatelnosti tvrzení stěžovatele o jeho duševních potížích. Je naopak namístě v případě duševních potíží respektovat doporučení lékaře. Do doby, než se duševní nemoc projeví, nebude možné ji verifikovat laikem, většinou ani odborníkem. Z vyjádření psychologa a lékaře vyplývá, že docházelo ke zhoršování zdravotního stavu stěžovatele a hrozil návrat dřívějšího stavu (schizofrenie, pozn. soudu). Pro posouzení věci je nepodstatné, že stěžovatel souhlasil se zařazením na danou pozici. V té době nemohl nikdo, ani stěžovatel, předpokládat, že daná pozice u něj bude po určitém čase vyvolávat dřívější duševní potíže. Krajský soud jej měl vyzvat k doplnění informací o podaném znaleckém

pokračování

posudku, pokud je shledal za nedostatečné. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Soudem ustanovená zástupkyně stěžovatele v doplnění kasační stížnosti uvedla, že se stěžovatel léčil se schizofrenií, která se projevuje mimo jiné sluchovými halucinacemi. V napadeném rozsudku přitom zcela absentuje posouzení, zda výkon práce telefonisty nemohl být spouštěčem této nemoci. Nebyla zkoumána ani případná medikace stěžovatele související s daným onemocněním. Irelevantní je naopak samotná žádost o přidělení práce. Stěžovatel zcela zjevně nepředpokládal následný projev nemoci. Je možné dospět k závěru, že stěžovatel byl *de facto* kázeňsky potrestán za příznaky své diagnostikované choroby. Krajský soud se nezabýval všemi aspekty podané žaloby a posoudil ji formalisticky. Navrhla proto zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Následně stěžovatel zaslal Nejvyššímu správnímu soudu další podání, kterým korigoval a upravoval některé formulace své zástupkyně.

IV.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)].

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Tu stěžovatel spatřuje v jeho nedostatečném, nepodloženém a přepjatě formalistickém odůvodnění. Nejvyšší správní soud se s uvedenou námitkou neztotožňuje. V této souvislosti je nejprve třeba uvést, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námítky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí skutečnost vyplývající z tvrzení stěžovatele; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel byl v předmětný den povinen pracovat, neboť z ničeho neplyne, že by u něj byla dána (nastala) některá z překážek uvedených v § 28 odst. 1, resp. § 29 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále též „zákon o výkonu trestu“). Zároveň byl stěžovatel odveden zpět na ubytovnu poté, co odmítl pracovat. Jednání žalované spočívající v předvedení stěžovatele na pracoviště a udělení pokynu k výkonu práce bylo dle krajského soudu souladné se zákonem a stěžovatel nebyl nucen k práci. Toto odůvodnění je ve světle podkladů rozsudku a právního rámce případu dostatečné a logické. Nelze v něm spatřovat ani přepjatý formalismus. Zdejší soud nespatřuje spojení mezi odůvodněním napadeného rozsudku a tvrzením žalované o kverulantské povaze sporů stěžovatele. Z ničeho nevyplývá, že by posouzení krajského soudu bylo jakkoliv

ovlivněno hodnocením povahy sporů stěžovatele ze strany žalované. Naopak je zřejmé, že soud k posouzení věci přistoupil zcela profesionálně a objektivně. Za pochybení nelze považovat ani absenci slova „manuální“ v části rozsudku zabývající se lékařskou zprávou s doporučením k přeřazení stěžovatele na jinou práci. Krajský soud si byl i s ohledem na provedené dokazování nepochybně vědom toho, že lékař doporučil přeřazení stěžovatele z práce telefonisty na práci manuální (ostatně to zmiňuje i v bodě 31 rozsudku, která obsahuje vlastní úvahy krajského soudu). Soud nijak nezpochybňoval obsah doporučení lékaře, avšak dospěl k závěru, že prosté doporučení nemohlo založit zdravotní nezpůsobilost stěžovatele ve smyslu § 29 odst. 1 zákona o výkonu trestu, tedy ani nezákonnost pokynu k výkonu práce. I ve zbytku napadený rozsudek krajského soudu plně vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost stanoveným bohatou judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu (srov. např. nálezy ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS; nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

[10] Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel byl rozhodnutím ředitele věznice ze dne 1. 9. 2020 se svým souhlasem zařazen na pracoviště Centrum podpory prodeje jako telefonista. Lékařským posudkem MUDr. O. R., všeobecného praktického lékaře, z téhož dne byl shledán zdravotně způsobilým k výkonu této práce. Zařazení stěžovatele na uvedenou pozici projednala dne 28. 8. 2020 rovněž odborná komise, jejíž součástí byl mimo jiné psycholog. Tato komise zařazení stěžovatele na danou pozici jednomyslně doporučila. Dne 22. 10. 2020 stěžovatel navštívil psychologa. Podle záznamu o provedeném pohovoru stěžovatel psychologovi sdělil, že komunikace se zákazníky v něm vyvolává různé myšlenkové asociace a signály, které ho nějakým způsobem usměrňují. Je z toho zmatený a obává se psychické dekompenzace v podobě rozvoje paranoidní schizofrenie. Psycholog uvedl, že po ventilačním pohovoru se stěžovatel jevil momentálně psychicky kompenzovaný a bylo mu doporučeno, aby jej v případě potřeby opět kontaktoval. Ve zdravotním záznamu MUDr. O. R. ze dne 3. 11. 2020 je uvedeno, že se stav stěžovatele zlepšil a že bylo doporučeno přeřazení na jinou, manuální práci. Ze zdravotního záznamu není zřejmé, jaké důvody vedly stěžovatele k návštěvě všeobecného praktického lékaře; v jím předložené kopii záznamu je toliko ručně dopsána poznámka samotného stěžovatele, že byl na ošetřovně se zažívacími potížemi. K doporučení přeřazení na jinou (manuální) práci, je stěžovatelem dopsána poznámka, že důvodem doporučení jsou psychické potíže vznikající při výkonu práce telefonisty. Dne 9. 11. 2020 byl stěžovatel příslušníkem žalované předveden na pracoviště k výkonu pracovní pozice, na kterou byl zařazen. Stěžovatel po nástupu do práce uvedl, že danou práci nemůže vykonávat, neboť při komunikaci s klienty slyší další hlasy, a nezačal pracovat. Zaměstnanec žalované jej poučil, že je povinen dle zákona o výkonu trestu pracovat. Stěžovatel však pracovat odmítl, protože byl odveden zpět na ubytovnu a nahlášen do volna. Dne 19. 11. 2020 bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o kázeňském přestupku pro odmítnutí výkonu přidělené práce. Dne 24. 11. 2020 rozhodl ředitel věznice o vyřazení stěžovatele z pracoviště Centra podpory prodeje, stěžovatel s návrhem na své vyřazení vyslovil souhlas. Podle vyjádření žalované k žalobě podal stěžovatel proti kázeňskému řízení, svému vyřazení z práce a jeho důvodům stížnost Generálnímu ředitelství Vězeňské služby ČR, které ji řeší pod sp. zn. VS-41694/ČJ-2021-800012-STG.

pokračování

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti závěru krajského soudu, že se žalovaná nedopustila tvrzeného nezákonného zásahu, který měl spočívat v tom, že jej dne 9. 11. 2020 nutila k práci, která prokazatelně škodí jeho zdraví. Konkrétně žalovaná předvedla stěžovatele uvedeného dne na pracoviště Centra podpory prodeje a udělila mu pokyn k výkonu práce telefonisty i přes existenci doporučení lékaře k přerazení na jinou (manuální) práci a znaleckého posudku, podle kterého měla být stěžovateli v minulosti diagnostikována vážná duševní nemoc, s níž se dlouze léčil.

[12] V posuzované věci není sporu o tom, že žalovaná předvedla stěžovatele dne 9. 11. 2020 na pracoviště, kde mu byl udělen pokyn k výkonu práce. Stěžovateli lze přitom přisvědčit, že je podle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu povinen plnit pokyny a příkazy zaměstnanců žalované. To, že byl stěžovatel předveden na pracoviště a byl mu udělen pokyn k tomu, aby pracoval, pak z pohledu stěžovatele představuje „nucení k práci“. Otázkou však je, zda bylo ono „nucení“ stěžovatele k výkonu práce v rozporu se zákonem, tedy zda byl pokyn žalované k výkonu práce nezákonný.

[13] Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu, podle něhož platí, že *[o]dsouzený je ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznic. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany. Dále pak podle § 29 odst. 1 zákona o výkonu trestu platí, že [o]dsouzený, který byl zařazen do práce, je povinen pracovat, pokud je k práci zdravotně způsobilý* (zdůrazněno soudem).

[14] V souladu s citovanými ustanoveními by tedy mohl být inkriminovaný pokyn žalované k výkonu práce nezákonný pouze tehdy, pokud by byl stěžovatel dne 9. 11. 2020 uznán dočasně práce neschopným nebo by nebyl k výkonu práce zdravotně způsobilý. Krajský soud dospěl k závěru, že ani jedna z těchto variant nenastala. Dočasnou pracovní neschopnost stěžovatel v žalobě ani netvrdil, zdravotní nezpůsobilost se mu pak podle krajského soudu nepodařilo prokázat. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[15] Stěžovateli byla přidělena práce s jeho souhlasem a především poté, co byla dne 1. 9. 2020 posouzena jeho zdravotní způsobilost právě k výkonu předmětné práce na pracovní pozici telefonista zahrnující telefonické dotazování v rámci projektu Centrum podpory prodeje a jeho zařazení na danou pozici po projednání dne 28. 8. 2020 jednomyslně doporučila odborná komise zahrnující krom jiných i psychologa. Stěžovatel byl tedy v souladu se zákonem zařazen do práce a vznikla mu povinnost pracovat. Ze spisového materiálu pak nevyplývá, že by byl stěžovatel uznán dočasně práce neschopným nebo byl zdravotně nezpůsobilý k jejímu výkonu. Stěžovatel v tomto ohledu poukazuje na své duševní potíže, které začal při výkonu práce subjektivně pociťovat, na vyjádření psychologa a na doporučení všeobecného praktického lékaře k přerazení na manuální práci ze dne 3. 11. 2020. Nejvyšší správní soud se však shoduje s posouzením

krajského soudu, že tvrzení o subjektivních potížích ani doporučení všeobecného praktického lékaře neosvědčuje, že by se stěžovatel skutečně stal zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, do níž byl zařazen. Ze zdravotního záznamu ze dne 3. 11. 2020 se vůbec nepodává důvod návštěvy lékaře ani jakékoliv odůvodnění uvedeného doporučení k přeřazení. Ani z vyjádření psychologa ze dne 22. 10. 2020 nevyplývá, že by docházelo ke zhoršování zdravotního stavu stěžovatele a hrozil návrat dřívějšího stavu. Psycholog po vyšetření naopak shledal stěžovatele psychicky kompenzovaným a v případě potíží mu doporučil opět jej kontaktovat. Nejvyšší správní soud nijak nezlehčuje případné duševní obtíže stěžovatele, avšak z doložených dokladů nevyplývá ani to, že by doporučení všeobecného praktického lékaře s těmito potížemi souviselo či bylo ve vztahu k vykonávané práci jakkoliv ultimativní. Takto se nevyjádřil ani psycholog po vyšetření stěžovatele dne 22. 10. 2020. Na základě těchto dokladů proto nelze usuzovat na to, že by byl stěžovatel dne 9. 11. 2020 zdravotně nezpůsobilý k výkonu práce, do níž byl zařazen. Žalovaná tedy nedisponovala v rozhodnou dobu žádným průkazným dokladem, z něž by vyplývalo, že stěžovateli nemůže být uložena pracovní povinnost pro jeho zdravotní nezpůsobilost. Za takové situace nelze předvedení k práci a udělení pokynu k jejímu výkonu považovat za nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Nutno dodat, že z tvrzení stěžovatele ani ze spisového materiálu nevyplývá, že by byl stěžovatel poté, co dne 9. 11. 2020 nezačal pracovní činnost jakkoliv fakticky donucován k výkonu práce. Dostalo se mu toliko poučení, že je jeho povinností pracovat. Následně byl bez dalšího odveden zpět na ubytovnu.

[16] Krajský soud tak postupoval správně, když shledal, že se žalovaná nedopustila nezákonného zásahu spočívajícího v tom, že byl stěžovatel dne 9. 11. 2020 žalovanou nucen vykonávat činnost, která prokazatelně škodí jeho zdraví.

[17] Nutno dodat, že stěžovatelem označené následky nezákonného zásahu (kvalifikace jeho jednání jako odpírání práce, záznam o kázeňském přestupku, „a další“), tedy v podstatě zahájení řízení o kázeňském přestupku a jeho dílčí aspekty (včetně vyřazení z práce jakožto faktický důsledek záznamu o kázeňském přestupku), nelze považovat za důsledky jednorázového zásahu žalované ze dne 9. 11. 2020. Řízení o kázeňském přestupku není žádným účinkem donucovací pravomoci uplatněné žalovanou vůči stěžovateli dne 9. 11. 2020. Toto řízení má samostatnou povahu a jeho zahájení je na úvaze žalované. Současně v něm žalovaná uplatňuje odlišný typ pravomoci - kázeňskou, nikoliv donucovací. Jedná se tedy o jiné jednání žalované, jehož podstatou již není žádné nucení k práci, proti němuž stěžovatel brojil, ale výkon kázeňské pravomoci žalované. Jeho smyslem a účelem je náležitě objasnit, zda stěžovatel svým jednáním na pracovišti dne 9. 11. 2020 spáchal kázeňský přestupek ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu a pokud bude prokázána jeho vina, případně mu za to uložit kázeňský trest. Jinými slovy, na stěžovatele již po ukončení zásahu dne 9. 11. 2020 nadále nepůsobila donucovací pravomoc žalované, která byla podstatou jejího jednorázového zásahu, neboť účelem následně zahájeného kázeňského řízení již v žádném případě nebylo (a ani nemohlo být - srov. druhy kázeňských opatření v § 46 odst. 2 a 3 zákona o výkonu trestu) nucení stěžovatele k práci či jakékoliv následky tohoto původního donucování (ze spisu ani nevyplývá, že by byl stěžovateli uplatněním donucovací pravomoci žalované dne 9. 11. 2020 způsoben jakýkoliv následek, např. v podobě fyzické či psychické újmy).

pokračování

[18] Především ale, jak správně vyslovil i krajský soud, může být výsledek řízení o kázeňském přestupku (včetně všech dílčích aspektů tohoto řízení) podroben samostatnému přezkoumání. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, stěžovatel proti dalšímu postupu žalované podal stížnost u Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR. Právě v tomto řízení se přitom stěžovatel může případně bránit proti tomu, že žalovaná kvalifikovala jeho jednání na pracovišti dne 9. 11. 2020 jako *odmítnutí práce odsouzeným* ve smyslu § 41 odst. 3 řádu výkonu trestu odnětí svobody a domáhat se toho, aby předmětné jednání nezakládalo jakékoliv negativní dopady na další průběh výkonu jeho trestu. Bude pak úkolem žalované zabývat se tím, zda stěžovatel odmítl vykonávat práci z legitimních důvodů, což se neobejde bez bližšího zkoumání jeho zdravotního stavu a posouzení nakolik stěžovatele případné duševní zdravotní problémy skutečně omezovaly ve výkonu daného typu práce. Zákonností tohoto postupu žalované vůči stěžovateli se však nelze zabývat v nynějším řízení. Nejvyšší správní soud opakovaně dospěl k závěru, že zásahová žaloba je subsidiárním prostředkem ochrany veřejných subjektivních práv. Její pomocí nelze docílit „předstižného“ posouzení zákonitosti jednotlivých úkonů správního orgánu v určitém řízení, které samy o sobě nemají povahu zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., ale jejichž zákonnost může mít význam při posuzování zákonitosti případného rozhodnutí ve věci (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 - 55, č. 3566/2017 Sb. NSS). Stěžovatel tedy nemohl docílit prostřednictvím nyní podané zásahové žaloby „odstranění“ úkonů žalované spočívajících v právní kvalifikaci jeho jednání či v záznamu o kázeňském přestupku. Jedná se o aspekty řízení o kázeňském přestupku, jehož výsledek může být předmětem samostatného přezkoumání. To samozřejmě jen tehdy, pokud nebude zajištěna náprava již na základě jím podané stížnosti v řízení o kázeňském přestupku.

[19] Lze tedy korigovat dílčí závěr krajského soudu, že stěžovatelem označené „následky nezákonného zásahu“ měly akcesorickou povahu vůči zásahu žalované ze dne 9. 11. 2020. S ohledem na výše uvedené to však nemůže nic změnit na jádru věci.

[20] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[22] Zástupkyní stěžovatele byla usnesením kasačního soudu ustanovena JUDr. Vlasta Dohnalová, advokátka, jejíž odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí stát. Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože zástupkyně

stěžovatele doložila, že je plátcem DPH, zvyšuje se takto vypočtená odměna a náhrada výdajů o částku odpovídající této dani, a celkově tak činí 8 228 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu